

Emperyalizme ve kapitalizme karşı savaşmayı uygun gören bir doktrini izleyen insanlarız.

SÖMÜRÜCÜLÜĞE KARŞI

SAVAŞ

HAFTALIK TOPLUMCU GAZETE

Yıl : I Sayı : 21 23 Mart 1966 Fiatı : 50 Kuruş

Sahibi ve Genel Yayın Yönetmeni: ATTİLÂ AŞUT
Sorumlu Yönetmen : ERDOĞAN GÖNÜLLER
Sekreter : ÖNER CIRAVOĞLU
Yönetim Yeri : Uzunsokak Cad. No. 3, Kat: 3
Yazışma adresi : P. K. 80 - TRABZON
Baskı : "Hâkimiyet„ Basımevi

Nokta Nokta...

Ogün, küfür ve döğüş ile başladı parlâmentoda oturum. A.P. Bakanları, dalkavukları ile birlikte yürüdü kürsüdeki konuşmacının üzerine...

Havada uçuyordu çanta, ayakkabı, sandalye, koltuk.

Ardından yumruk, tekme, muşta, şiş oynadı.

Ve çekilen bıçaklar parladı alev-alev.

27 Mayısta beyaz ihtilâl yapanların kanı akıtıldı parlâmento salonuna, al-al..

Ve ihtilâlcilerin sesi gürledi:

«Unutmasınlar ki, bizden akıttıkları kanların içinde birgün boğulacaklardır» diye.

Ve gülüyordu Sülümangil, bu görüntü karşısında.

«Son gülen, iyi güler» derler.

Bir gerçek payı aramalı bu sözde..

●

Bir ülkede, aydın kişiye, özgür düşünceye arka dönerek tesbihlinin koluna girer, sakalını okşarsan, gittiğin gündür.

Hem de ne gidiş?

Gümbür-gümbür...

Sülümangil, ikinci kez düzenlediği basın toplantısında, hac komisyoncularına ait bir soruyu cevaplarken dedi ki:

«Bağdat'ta adam öldürenin hesabını Medine'de benden sorarlar.»

Bu, Hazreti Ömer'in sözüdür.

Hazreti Sülümangil de Ömer'e özenmiş olmalı.

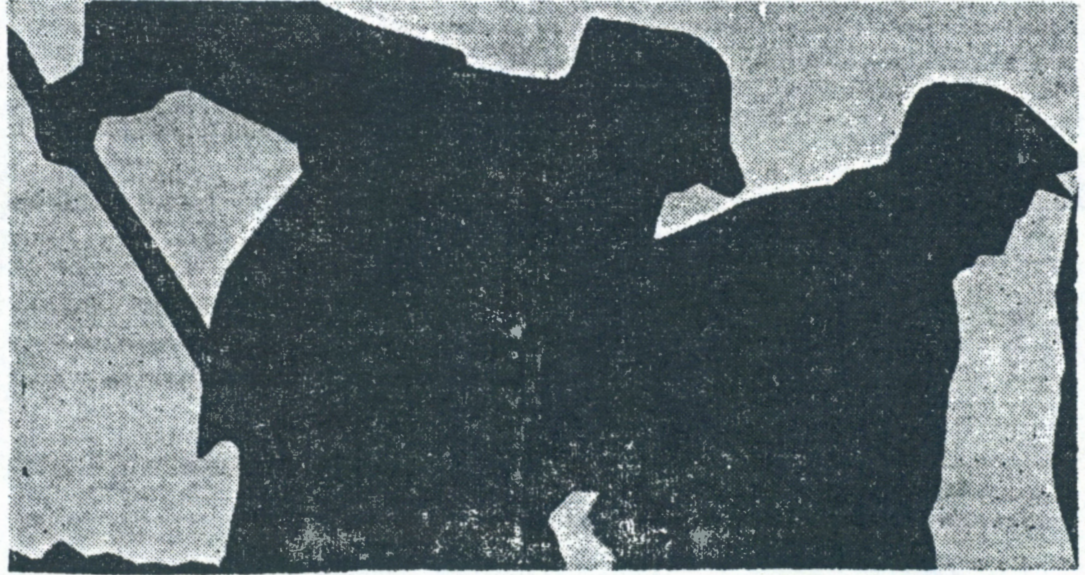
Özenti bu...

Biz, evliyalığa özenenleri de gördük!

Sakala bağlanan umut, gün doğmadan önce söner.

Sonunda haçı çıktı hacının...

Numan BEYAZIT

Almanya'da Çöpçülerimiz

Gün ışır ışımaz alın yazımız parlar,
Ne alın yazısı, el yazısı be.
Sökemeyiz ki, biz ilkokul aydınlığı bile gösterilmiyenler,
Biz, pis yöneticilerin mutsuz kişileri.
Süpürürüz, yaban ellerinin sokaklarını pis el, pis yürek

Sığmazken atalarım güne, yarına;
Düşmüşüm vay düşmüşüm ben el kapılarına

Daha üçyüz yıl önce, omuzlarımda gök yarısı bayraklar,
Eğilirdi bu ülkelerin burçları uygarlığımıza.
Şimdi ta Bünyan'daki üç çocuk, ağızları açlıkla büyümüş,
Şimdi ta Ereğli'deki dört çocuk, gözleri açlıkla iri iri,
Alır, karınlıklar karanlıklar ardından gönderdiğim kara lokmasını

Sığmazken atalarım güne, yarına
Düşmüşüm vay düşmüşüm ben el kapılarına.

Ne duruyoruz; aylık bin yeşil mark.
Varalım, dağılalım, kartal Anadolu'dan yeryüzüne.
Süpürgeler kocaman, çöpler kocaman,
Al güneşten bile utanmadan, pis el, pis yürek.

Sığmazken atalarım güne, yarına,
Düşmüşüm vay düşmüşüm ben el kapılarına

Fazıl Hüsnü DAĞLARCA

Dengesiz Düzenin Getirdikleri

ERDAL ÖZGÜR

Şimdiye değin yüzyılların tortusunu çeke çeke, bu kısır ve dengesiz düzen, tüm direnmelere karşı sürüp gelmiştir. Ulusumuzu her bakımdan yıkmaya, çökertmeye sürükliyen bozuk yöntemin karşısına dikilen, bu düzenin kokmuş, kötü bir düzen olduğunu bilimsel yönden açıklamaya çalışan yurtsever aydınlarımıza, bilinçsizce en iğrenç saldırılar yapılmaktadır.

Gönüllerinde vicdan, kişiliklerinde namus, damarlarında Türk'lük diye bir erdem kavramı taşımıyan bu düşünce yoksulları, çamur atmaktan, yalan söylemekten, halkımızı aldatmaktan öteye gidememiş, ulus yararına, yurt yararına hiçbir olumlu çabada bulunmamışlardır.

Bundan sonra bu katı ve köksüz düzen yürüyemiyecektir artık. Bugün yurdumuz yüce ve soylu bir toplumsal uyanışın eşiğindedir. Küçükten-büyüğe, köylüsünden kentlisine, cahilinden-aydınına herkes, işin içyüzünü, dönen dolapları, olup bitenleri tüm ayrıntılarıyla anlamaktadır. Görmiyen gözler açılmış, işitmiyen kulaklar işitmeye başlamıştır artık. Yavaş-yavaş, yoksul yurttaşların bit gibi, kene gibi kanlarını emerek, boyunlarını ve karınlarını şişirenlerin iplikleri pazara çıkmaktadır. Kimler, nereden, ne kadar ve nasıl kazanıyor, hepsi bilinmeye başlamıştır. Bu bir kaşık sıcak çorbanın, bir lokma ekmeğin, bir dönüm kara-toprağın özlemini çeken, aç, susuz, yolsuz, bilgiden ve insanca yaşamaktan yoksun insanlara karşı sorumlu olanlar kimlerdir? Onları böyle doğanın ezici ve parçalayıcı pençesi altında kolu-kanadı kırık, her türlü özgürlüğü elinden alınmış tutsaklar gibi, yaşamakla ölmek arasında süründürmekten tanç duyacak olanlar kimlerdir? Enselerini ve ceplerini şişirenler, herşeyden habersiz, kökünden kopmuş bir sorumsuzluk içinde, kendi özel çıkarları adına keyif sürmektedirler. Eğer Anadolu köylüsü toprak kavgası yüzünden, bir karış toprak için birbirlerini öldürüyorsa, ağaların elinde yüzbinlerce evsiz-barksız, gülmeyi, yaşamayı unutan ırgatların çocukları açlıktan ölüyorsa, yetişmiş kızlarımız, oğullarımız yamalı giysiler içinde doğanın içine çıplak olarak atılmışsa, bunun sorumluluğunu dengesiz düzene yüklemeliyiz.

Kapitalist düzen bugün değerini yitirmekte, çağımızdaki gerçeklerin karşısında eriyip gitmektedir. Bağımsızlıklarını yeni kazanmış, bir gül çiçeği gibi yeni açmaya başlamış, az gelişmiş ülkeler, toplumculuğa (sosyalizme) dört elle sarılmakta, tek çıkar yolun, tek kurtuluş yolunun bu yol olduğunu su götürmez bir gerçek olarak benimsemektedirler.

Bugün çağının içinde var olmak, ya da yok olmak için, kurulu düzende yerini almağa uğraşan Türkiye için de durum aynıdır.

Eğer Anadolu çocukları geleceğini hazırlıyamıyorsa, bundan, çocuklarını kolejlerde, Avrupa'larda okutanların bir parçacık olsun yürekleri sızlamalı. Eğer Müsikan köylüleri ile Haraba'lılar ölüm pahasına birbirlerine kurşun atıyorsa, Samsun'un tütün ekicisi, Ordu'nun fındık üreticisi, Adana'nın pamuk ırgatları eziliyorsa, günden güne yılgınlığı, tükenmişliği artıyorsa, yine bundan, dengesiz bir düzeni sürdürmek istiyenlerin utanç duymaları gerekir. Eğer ben oğlumu okutamıyorsam, açlıktan midem bulanıyorsa, karım ve çocuklarım yoksulluk içinde, perişanlık içinde kıvranıp duruyorsa, ötekinin-berikinin eline bakıyorsa, evim, barkım hiçbirşeyim yoksa, ben benliğimi, kişiliğimi ve insanlık kavramını yitirmiş bir duruma düşerim.

Boş, aldatıcı, işe yaramaz sözleri bırakıp, gerçeklere bakalım. Bizi kurtaracak tek çıkar yolun sosyalizm olduğuna inanmalıyız ve bu inanç uğrunda savaşımızı gerçekleştirmek için uğraşmalıyız, didinmeliyiz.

Var olma ve Türkiye'yi kurtarma savaşını toplumcular kazanacaktır. Yurdumuz birgün özlediğimiz çağdaş uygarlık düzeyine ulaşacaktır ve bunun en büyük payı, bugün toplumculuk savaşının öncülüğünü yapan gerçek yurtsever aydınların olacaktır.

Yarın güzel olacaktır. Yılmak yok bu gidişte, dönüş yok!

değintiler

YARDIM

İçinden geldiği için, inandığı için yardım edenler çok mudur? Bu, «yok mudur?» sorusuna karşılık vermekten zordur. Belki zor değil ya, alınan karşılık pek acı olacaktır.

Çoğu kişilere sorulunca, kendini, yardım yapacak durumda görmez. Eksikliklerini, yokluklarını, yoksunluklarını bir-bir sayar da, gerçekte kendisinin yardıma gereklik duyduğunu söyleyiverir. Acıyıp yardım edeceğiniz gelir...

Kendisinden çok daha kötü koşullar içinde bulunanları tanımış olanlar yok değildir. İşte öyleleri yokluklarından, sıkıntılarından yakınmaktan çekinebilir, utanabilirler.

Gerçekten korkunç koşullar içinde yaşıyanları, bütün sayısınca tasınlıyamayız. Gördüklerimiz, bütünün çok küçük bir bölümüdür. Köşebaşı dilencilerinin durumunda olanların gerçek sayısı milyonlarla anlatılabilir.

Örgütlenmiş bir toplumda, kişilerin kişilere tek-tek yaptığı yardım, yardımlaşmanın amacını sağlıyamaz. Bu dağınık yardımları da örgütlendirmek gerekir. Bunun yolu, yardım kurumları kurmaktır. Kurulmuştur da. Kızılay, Çocuk Esirgeme, Türk Hava Kurumları gibi tanınmışlar yanında, bölgesel kuruluşlar da vardır.

İçinden geldiği için yardım edecek kişi, yardımının amacına ulaşması için iyi yolları da seçebilmelidir.

SÜREYYA ERYAŞAR